

pevnost

edice

Jana
Rečková

Pohřbení na Soldafaru

část druhá

CENA
O NEJLEPŠÍ FANTASY
2000

Jana Rečková

POHŘBENI NA SOLDAFARU

(část druhá)

Jana Rečková

**POHŘBENÍ
NA SOLDAFARU**

(část druhá)

NAKLADATELSTVÍ
EPOCHA

Copyright © Jana Rečková, 2008

Cover © Lubomír Kupčák & Lukáš Tuma, 2008

Czech Edition © Nakladatelství Epoque, 2008

ISBN 978-80-87027-34-9

KNIHA TŘETÍ: VLČÍ LES

1. Uprchlík a zloděj

„Zdravím vás!“ Nials vyšel před svůj krámeček a zamával známým z městské stráže. Působil v Alaranu tři roky a za tu dobu považoval za své známé téměř všechny jeho obyvatele.

„Dobrý den, pane Nialsi,“ odvětil rozpačitě starý Parfel a ruka s obuškem mu klesla. Muž v rozedraném kabátě, kterého vlekli směrem k náměstí Spravedlivému, kde se nacházela i městská šatlava, zvedl hlavu. Jeho vyhublý obličej vypadal neobyčejně vyčerpaně, zaprášené vlasy mu padaly do očí.

„Co provedl?“ zeptal se Nials. Chlapi ze stráže – nebo jejich ženy – u něj dost často nakupovali na dluh.

„Kradl v domě alchymisty Iuherebba,“ vysvětlil mu Xouta. „Vloupal se tam oknem...“

„Nevloupal. Bylo otevřeno,“ ohradil se zadrženy.

Xouta zvedl pěst, ale zase ji spustil, když si všiml kupcova výrazu. „No, nebylo zamčeno,“ připustil.

„A co odnesl?“

„To nevíme,“ řekl netrpělivě mladý strážník, nováček, jehož Nials ještě moc neznal. „Chytili jsme ho, když odcházel.“

Nials se podrbal ve vlasech. „Hoši, ale jestli ten člověk nic neukradl, tak vám soudce utrhne uši!“

Starý Parfel starostlivě svraštil obočí. „No jo,“ hlesl bezradně.

„Pojďte ho prohledat ke mně,“ navrhl Nials. „Dámy necháme venku.“ Obdařil hlouček zvědavých diváků svým nejupřímnějším úsměvem. Každá z žen, i ta nejstarší nebo docela ošklivá, věděla, že se usmívá právě na ni obzvlášť mile. Kupec Nials byl oblíbený a jeho poctivost proslulá.

„Dobrý nápad!“ Xouta si poopravil ošoupanou šerpu a postrčil zajatce. „Dělej!“

Nials zamkl dveře a stáhl závěsy v širokém okně do ulice. Otrhaný muž se zahleděl protějším oknem do zahrady.

„Tak dělej, dej sem kabát!“ houkl na něj Xouta. „Boty! No tak!“

Muž se pomalu, neochotně svlékal. Na vandráka není dost špinavý, přemítal Nials. A na zloděje už vůbec nevypadá. Kde já ho jenom viděl? Parfel se znechuceným výrazem obrátil naruby úzké spodky, hodil je zpět majiteli. „Nic,“ zabručel. „Seber si ty hadry a vypadni z města, šmejde!“

„Dám mu najíst, jinak vysílením padne na ulici,“ vložil se do věci Nials. „Vezmu si to na starost. Dáte si pivo, mládenci?“

Parfel ožil. „Kdy otevíráš tu svoji hospodu?“

„Tak do tří týdnů. Tohle je zatím jenom pro přátele,“ zdůraznil Nials. V Alaranu se mu dařilo a nedávno se ke svým pěti povozům a dvěma krámům rozhodl přidat ještě hospodu. V téhle čtvrti žádná nebyla, tedy žádná slušná, do špinavé špeluňky zvané Kurník chodili chlapi spíš kvůli děvkám, a s její majitelkou už Nials ostatně celou záležitost probral.

Nials napůl očekával, že zachráněný tulák bude pryč, než se strážníky vyjde ze sklepa, ale když své vážené hosty vyprovodil a obsloužil dvě pozdní zákaznice, vynořil se zpoza polic s nádobím, zahradnickým i jiným nářadím a noži jako stín.

„Proč jsi mi pomohl?“ zeptal se.

„Dělám to pořád. Když můžu,“ odvětil Nials. „Mně kdysi také někdo pomohl... Zavírám krám. Povečeříš se mnou?“

„Děkuji, ale doufal jsem spíš v krajíc chleba na cestu. Jsem špinavý a nanosil bych ti domů prach.“

„Potom se vykoupeš, ale hlad nerad čeká. Pojď.“

Neznámý stále váhal. Nials na něj upřel kulaté, mírné oči. „Já sice nevím, kdo tě pronásleduje, ale ujišťuji tě, že nemám strach.“

Muž se poprvé pousmál. „Dobře. Když mě zveš, rád se posadím ke stolu se slušným a statečným člověkem. Jmenuju se Zyryté, pane Nialsi.“

Jedli v tichu, Nialsova hospodyně obsluhovala klidně a nenápadně, tvářila se, jako by zde tuláci byli na denním pořádku. Po večeři postavila na stůl mísu ořechů a džbán s bylinkovým vínem a vytratila se.

Nials nalil plné poháry a jeden z nich zvedl. „Byl to těžký den. Tak. Včera jsem Iuherebbův dům koupil. V noci jsem větší část jeho knihovny převezl na káře sem. Pokud jsi v jeho domě nenašel to, co potřebuješ, máš možnost.“

Zyryté na něj upíral nechápavý pohled. „Jak jsi přišel na to, že hledám... něco z knihovny?“

„Mistr Iuherebb nebyl jen slepý ubožák, jak si o něm myslel leckdo z měšťanů. Měl velkou moc.“

„Dokázal ji skvěle skrývat,“ řekl Zyryté. „Znals ho dobře?“

„Setkali jsme se jen jednou, když putoval do kláštera Tří bohů...“ Nials se zarazil. Konečně si vzpomněl! „No ovšem! Matka Mjadalí ráda maluje, krajinky, ale i podobizny. Poutníků, dcer kláštera... Dokonce i pro mě jednu namalovala. Ale ta tvá se jí moc nepovedla. Máš mnohem zoufalejší oči.“

„To jsem nebyl já.“ Zyryté si bezděčně uhladil zaprášené vlasy. „Opravdu. V Iuherebbově pozůstalosti může být něco, kniha nebo listina, která mě možná zachrání...“

„Před čím?“

„Před dalšími zločiny.“

„Nepřipadáš mi jako zločinec.“

Zyryté stiskl rty, oči jako by se mu propadly ještě hlouběji. „Několikrát jsem měl na vybranou mezi smrtí a zločinem. Hádej, co jsem zvolil.“

„Budu hádat, co bych zvolil já,“ řekl tiše Nials. „Teď se vykoupej a potom ti ukážu poklady po mistru Iuherebbovi.“

* * *

Prohlídka se protáhla do dalšího dne, ale Nials nijak netoužil se svého hosta rychle zbavit. Šel prostě spát a potom dolů prodávat, dal mu donést snídani a s úsměvem vyslechl zprávu hospodyně, že si ten chlap ustlal na dece, kterou mu připravila na křesle.

Zyryté seděl v tom pokojíku nad krámem, na půl ucha poslouchal ruch z ulice a listoval v tlustém svazku. Tohle vypadá na kdovíkolik dní hledání. Nials je báječný člověk a nejspíš tuší, že jde o záležitost Iuherebbovy bílé, té nejbělejší magie, ale komu by se líbilo mít v domě cizího chlapa? Vzdychl a znovu se zahloubal do knihy. Mistr Iuherebb měl k obyvatelům Vlčího lesa blízký vztah. Někteří patřili k jeho důvěrným přátelům a velká část těch přátelství měla rozpětí několika desetiletí. Nikdy se Lesa nebál a chodil si po něm zcela volně i v době, kdy už byl slepý, dokonce i potom, co se tam ujal vlády Morqur a prohlásil se za pána mrtvých. *Ten hlupák, ten packal*, vyjadřoval se o něm na jednom místě své kroniky, *přivlastnil si dílo neznámých sil, a jako by to nestačilo, uchýlil se k vydírání...*

Nejen k vydírání, pomyslel si Zyryté. Zdá se, že o tom nejhorším jsi nevěděl, Mistře, a je to tak dobře. Ale dej mi tu formuli! Potřebuji ochranu mnohem víc, než jsi ji kdy potřeboval ty!

Poslední ostrov, tak nazýval Iuherebb Vlčí les. Ostrov čeho? Snad zla? Ale ten stařec přece nepatřil k temné straně, proč by se tam dával pohřbít? Pomáhal jsem kopat jeho hrob, vzpomínal, a nebyl to můj první, já přece vím, jak země vítá temné. Když potom stará Smirae zpívala, zasvitlo slunce, a to už se blížil večer... Žádná bouřka, žádná černá mračna.

Zyryté se zamyšleně zadíval do dálky. Chtěl jsem Vlčí les zničit. Možná to byla chyba. Měl jsem zabít pána mrtvých Morqura. V obyčejném souboji muže proti muži, jen my a meče... Nemusel jsem být poražen, poražen navždy, protože u čarodějů to tak chodí.

Z krámu se k němu donesly zvýšené hlasy. Nials se zlobí, no to už musí být! Někdo dupe po schodech. Kněžský hlas, přísný, falešně rozšafný, falešně spravedlivý. A také hrubé vojácké hlasy. Vstal.

Kněz nechal stráž vyrazit dveře, velebně zvedl ruku a ukázal: „Zatkněte toho muže!“

Zyryté dal rychle ruce za záda; prsty se mu už málem zkroutily a vyslaly kouzlo, které mohlo tomu odpornému knězi – boha války, jak jinak – dost vážně ublížit. Jenomže pak by vzdálený, ale vždy pozorně naslouchající Morqur ihned věděl, kam jeho vězeň uprchl. Pevně sevřel pěsti. Ne! To nehodlal připustit. Vydechl. „Za co, knězi?“ zeptal se tichým, pokorným hlasem.

„Za loupež v domě alchymisty Iuherebba!“ zvolal kněz. „Toto všechno kolem jsou důkazy!“

Nials vystoupil po schodech tak, že ani nezavrzaly. Tvář měl nehybnou. „Opusť ihned můj dům, kihere Moerte! Tyhle knihy a svitky patří mně a můj přítel si v nich smí číst, jak se mu líbí.“

„Byl jsem dnes v alchymistově domě,“ zasyčel kněz. „Někdo vyloupil jeho knihovnu! Vsadím se, že na těchto knihách najdu jeho značky!“

„A cos v tom domě dělal?“ zeptal se klidně Nials. „Je snad tvůj?“

„Mistr ho odkázal té své... dívce,“ vyslovil s přemáháním kiher Moert. „Ale ta dnes v noci zemřela.“

Nials otevřel ústa, ale neřekl nic, jen na kněze němě zíral. My všichni víme, kdo ji zabil, pomyslel si Zyryté. Jaká škoda, že... Zarazil se. Že nejsem kat?

„Kdy ti ten dům prodala, Nialsi?“ zeptal se tiše zmateného a zděšeného přítele. Viděl, jak to s Moertem šklublo.

„Předevčírem,“ zašeptal chraptivě Nials. „Na radnici mají záznam. Také v cechu alchymistů a hvězdopravců, pro pořádek...“

„Chceš tohoto kněze žalovat za vniknutí do tvého domu?“ pokračoval Zyryté stále stejně mírným, bezvýrazným hlasem. Nials jen zakroutil hlavou. Zyryté pokývl. „Pane Xouto, odejdi i se svými muži. Tady k žádnému zločinu nedošlo. Tady ne.“

Velitel stráže si ho nedůvěřivě změřil. To je tedy změna! Jeden by ho skoro nepoznal. Xouta náhle nevěděl, zda se má víc bát kihera Moerta, mocného kněze boha války, nebo toho cizince, jeho tichých slov a jakéhosi doutnání za jeho očima. „Je to tak, mistře kihere,“ pravil trochu rozechvěle. „Ty záznaky pochopitelně prověřím, ale pan Nials je znám svou poctivostí, ten by nám nelhal.“

Kiher Moert probodl cizince očima. „Možná bych o tobě měl vyprávět Morqurovi.“

Zyryté se roztrásl, až když kněz a stráž odešli. „Tohle je moc zlé,“ hlesl a svalil se do prosezeného křesla. Přitom

shodil z police knihu v černé kožené vazbě. „Pán mrtvých se dozví i o tobě, Nialsi.“

„Pochybuju, že se kvůli jednomu kupčickovi požene až do Alaranu,“ namítl chladně Nials. „Myslíš, že zabil to děvče?“

„Ne, tu zabil ten kněz. Jako by to měl napsáno na čele.“

Nials kývl. Zdálo se, že i on umí číst podobné nápisy v lidských tvářích.

„A po tobě půjde také, jenom ne hned a ne nápadně. Xouta se ho sice bojí, ale dovolit vraždu oblíbeného kupce není totéž jako zamhouřit oko nad jednou mrtvou kurvičkou... Nemrač se tak, mně je jí také líto!“

„Co od tebe chce ten Morqur?“

„Potřebuje kata. Zabýval jsem se bolestí a... prostě se v těch věcech vyznám. A on to ví. Už několikrát mě zajal a já mu vždycky utekl, ale poslední dobou se naučil mě hledat a jde mu to až moc rychle a snadno.“ Zyryté se sehnul, možná i proto, aby mu nebylo vidět do obličeje, a zvedl knihu, která se při pádu z police otevřela. „Kdyby Iuherebb... Zatraceně! Tady...“ Přešel s knihou k oknu, aby lépe viděl na její tenká, vybledlá písmena.

„Tohle jsi hledal?“ ozval se Nials.

„Ano! Moje poslední naděje. Myslím, že tahle formule Iuherebba spolehlivě chránila před Morqurovou mocí!“

„Moert je jeho člověk?“ zeptal se Nials naléhavě.

„Ovšem. Oni vždycky musí mít víc zlata než služebníci jiných bohů, a když jim to nevyšlo tehdy s Ledovým, berou, co se naskytne...“ Zyryté si prstem ukazoval v knize a vštěpoval si zaklínadlo do paměti. Nezvučně při tom pohyboval rty.

„Pak ho ale musíme zabít,“ řekl Nials.

Zyryté obrátil stránku v knize a ztuhl. „Nikdo živý nedokáže...“ přečetl nahlas. „Ne! Mistře Iuherebbe, tohle už ne!“

Jeho už nech na pokoji!“ Znělo to opravdu zoufale a Nials se neodvážil zopakovat svou větu. Tenhle člověk – nepochybně čaroděj, to už je jasné – má spoustu svých starostí.

„Musím pryč,“ vyhrkl Zyryté. „Odpusť. Rád bych ti oplatil, cos pro mě udělal, ale nevím jak, ani kdy... Tu knihu nesmíš nikomu ukázat!“

„Vezmi si ji,“ řekl Nials. „Mně je k ničemu, já nejsem čaroděj.“

Zyryté opustil kupcův dům v noci a ve tmě přešel hradby v místě, kde v nich byla pořádná díra, důkaz, že se Alaran ve skutečnosti války nikdy nebál. Potom rychlým krokem vyrazil k severozápadu.

Nials počkal do půlnoci. Seděl s hlavou v dlaních a přemýšlel. Musím se i já stát katem? Asi ano. Moerta žádný soudce neodsoudí, tudíž ho musí někdo zabít. Zdá se, že to za mě nikdo neudělá, uvažoval. A pomalu začal plánovat.

Po půlnoci vyšel z domu a zamířil k chrámu boha války. Věděl, kde má kiher Moert ložnici. Právě probíhaly oslavy jeho boha, Dva týdny války, a v tomto období se nejvyšší kněží nevraceli do svých domů v bohatých čtvrtích města, ale přespávali v přístavku za chrámem. Nials měl navíc dost jasnou představu o hloubce Moertova spánku, protože se znal s lékárníkem, který pro něj míchal směs na spaní.

Vstoupil vchodem pro sluhy, který se nikdy nezamykal, neboť neměl zámek. Správce si ho už několikrát vybíral v Nialsově obchodě, ale i ty nejlevnější překračovaly cenu, kterou mu kiher Moert stanovil. Rezavý háček, kterým dveře kdosi zevnitř zajistil, se dal shodit zašouráním prstu v temné šterbině. Chodbou Nials prošel šouravým mnišským krokem, nesnažil se být potichu.

Moertova ložnice byla v patře, jediná s oknem obráceným k západu. I tohle Nials věděl. Zákazníci mu vykládali lecjaké

neuvěřitelné věci a důvěrnosti o významných lidech – tohle byla jen maličkost. Dveře ani nevrzly. Moert spal tvrdě a v pokoji se vznášela vůně omamných bylin. Nials pevně uchopil nůž a zarazil ho do knězovy hrudi až po rukojeť. Tělo se napjalo a vzápětí zase ochablo, krátké zachroptění nebylo o nic hlasitější než předchozí chrápání. Nials nůž opatrně vytáhl a tiše opustil místnost.

Na chodbě ani na schodech nikoho nepotkal, ulice byly liduprázdné. Doma nůž pečlivě vydrhnul, prohlédl a ještě jednou vydrhnul. Pak ho vystavil na přední polici, na nejnapadnější místo. Brzy se prodá. Je to dobrý nůž.

2. Útěky z Vlčího lesa

Mjadalí odložila dopis, napsaný zkušenou rukou nájemného písaře. Promnula si oči. Pršelo a v jejím pokojíku bylo šero. Pověřivé ženské! Každou chvíli potkají v lese příšeru! Skřeti, to určitě. A čím to, že jim nic neudělali? A k tomu ještě zrůdy s mnoha nohama, prchající před dřevorubci z vesnice... Jakže se to tam jmenuje? Darmy. Vybavila si mapu. To je dost blízko Vlčího lesa. Povzdechla si. Vlky zatím nikdo nehlásil. Vlastně ano, ten poutník včera, přihnál se k bráně celý vyděšený a chtěl, aby rychle zavřeli, ale strážkyně se mu vysmála. Prý ho vlci pronásledovali až na kraj lesa, našeho, obyčejného lesa! Ale ani dcery s nejbystřejším zrakem žádného vlka nezahledly. Ten člověk se doopravdy bál, dokonce vyčkával s odchodem, dokud nepůjde větší skupina...

Kiontia jí přinesla večeři. Dnes asi nehlídá u brány, naše nespavá Kiontia. „Přišla za mnou neteř,“ řekla dívka ostýchavě. „Nechala jsem ji zatím u sebe. Bojí se.“

„Skřítků? Nebo vlků?“

„Byla s děvčaty na houbách, docela na kraji lesa, a přepadli je takoví... Vypadali jako lidé, aspoň myslím, i když ty holky vykládaly kdovíco, jenom byli nějak pomalovaní nebo tetovaní a měli na sobě nabarvené kůže. Jednu dívku porazili a ošklivě podrápali, pořád křičeli a chechtali se, a nebylo jim vůbec rozumět. Když přiběhly ženské z pole, utekli.“

Vlčí služebníci, pomyslela si Mjadalí. Ten popis souhlasí, až moc souhlasí. „Kde bydlí tvá neteř?“

„V Kropině. Já vím, je to na pravém břehu, ale nedávno dokončili most.“

„Také myslíš na Vlčí les?“

„Poutníci jsou vyplašení a nesmějí se ani těm nejdivočejším povídačkám. A v noci jsem slyšela výt vlky. Tedy, mohli to být psi, ale kde by se tu vzali?“

„Vlka tu naposled zahlédli před padesáti lety,“ řekla Mjadalí.

Kiontia se zatvářila nešťastně, jako by to všechno zavinila.

„Ale proč by zrůdy z Vlčího lesa podnikaly výlety ven?“ přemítala Mjadalí nahlas. „To přece nikdy nebývalo!“ A co když před něčím prchají, napadlo ji. Vlastně ti tvorové zatím nikomu doopravdy neublížili, spíš to vypadá, jako by byli sami dost zmatení... „Musím nahlédnout do moudrých knih,“ ukončila rozhovor.

Ale půlnoc ji zastihla ve sklepení v zamčené místnosti, od jejíž mříže byly dva klíče, i když to už bylo vlastně zbytečné. Klečela u černé rakve, na níž spočívala černá růže, a hovořila k někomu, kdo ji nemohl slyšet.

* * *

Nials našel Matku kláštera v kapli bohyně úrody. Na oltáříku ležely klasy, ošatka s moukou a čerstvě nakrojený chléb.

Otočila se k němu. „Ach, kupče! Ty přece neseješ ani nesklížíš!“

„Zato kupuju a prodávám,“ řekl. „Tvoji bohové svědčí míru a já jsem pro mír, jako všichni kupci. Jsme tu sami, Matko?“

„Jistě. Já vlastně nevím, nemám důvod pořád se rozhlížet... Oč jde? Neříkej, žeš viděl v Alaranu vlky!“

„Vlky? Objevil jsem horší zrůdu. A zabil jsem ji.“

Podívala se mu do očí a pochopila. „Člověka?“ Zděšeně polkla. Nials? Zabil?

„Byla to nutnost a poprava.“

„Nialsi! Nezešlels už z toho věčného počítání peněz?“

„Ne. Ten muž byl kněz boha války, vrah a patrně temný mág a Morqurův člověk.“ Nials klesl na lavici a zaúpěl. „Odvykl jsem sedlu.“

„Hledáš u mých bohů odpuštění?“ zeptala se nejistě.

Mávl rukou. „Oni přece vědí co a jak. Přijel jsem kvůli něčemu jinému.“ A vyprávěl jí, jak zachránil před... no jistě před nepříjemnostmi a pořádným výpraskem, jistého čaroděje, jehož tvář mu připomněla jeden její obraz...

„Ano. Ale to nebyl on,“ přerušila ho.

„To mi říkal také. Kiher Moert po něm šel pěkně tvrdě a vyhrožoval mu Morqurem...“

„Ten čaroděj byl Zyryté? Kdo je Morqur? Nevzpomínám si...“

„Pán mrtvých. Asi je to vládce Vlčího lesa. A pak Zyryté našel tu knihu, nějaký deník mistra Iuherebba, a odešel, vlastně skoro utekl. Něco ho v té knize hrozně vylekalo.“

„A tys šel a zabil toho kněze. Aby neprozradil Zyryta svému pánovi?“

„To také. Ale on zabil to děvče. Iuherebbovu služebnou. A podplatil městskou stráž...“

Mjadalí bezmyšlenkovitě přerovnála klasy na oltáříku. „Zyryté přede mnou něco tají. Měla jsem pocit, že mi říká skoro všechno, jsme přece přátelé, jenže teď... S Vlčím lesem se něco děje, a on asi tuší co. Nialsi, můžeš pro mě něco udělat?“

„Jistě. Co potřebuješ?“

„Zyryté žije v Měděné, ve staré štole. Nakreslím ti pláněk. Pošli tam někoho. Napíšu pro čaroděje dopis.“

* * *

Nebylo právě běžné, aby se v krámě objevil kněz, a tenhle měl na rouchu odznaky boha války a na rukávech čerstvě přišité, nové a lesklé pásky nejvyššího. Ostatní zákazníci se tiše vytratili a kněz se nad tím pobaveně ušklíbl. „Nemají nás právě v lásce.“

„Chcete přece, aby se vás báli,“ poznamenal Nials. I jeho mladá prodavačka někam zmizela.

„Já jsem spíš pro klidnější vztahy,“ řekl kněz. „Ale nebude snadné napravit, co za dlouhá léta svého působení pokazil Moert. Jsem jeho nástupce.“

„Všiml jsem si. Co pro tebe mohu udělat, mistře kihere?“

„Už jsi udělal.“ Kněz se rozhlédl a vzal do ruky nůž, přesně ten nůž. Zálibně zkusil ostří. „Ano, to dokonale odpovídá... Tys o něm nevěděl zdaleka všechno, jinak bys ho nedokázal zabít, kupče Nialsi.“

„Já...“ Nials se zakoktal. Nemínil se přiznat a nevěřil, že nový nejvyšší kněz má nějaký důkaz. Jen netušil, jak ho ten muž mohl odhalit.

„Moert se zabýval temnou magií – už jenom za to měl být odsouzen k smrti, kdyby ovšem naši Vyšetřovatelé pracovali tak, jak mají. Prokazatelně uměl vyvolat přízrak mrtvého,

velmi nebezpečný, smrtonosný přízrak. Nevíme, kolikrát něco podobného provedl, ale stalo se, že přízrak viděl sám král Harqual se syny, a jeho svědectví rozhodně nelze zpochybňovat... My všichni jsme se před ním třáslí hrůzou. Myslím, že i náš bůh toho měl dost, a proto ti pomáhal. Jsme ti vděčni, kupče Nialsi. Zbavils nás noční můry.“

„Ale já přece... Proč si myslíš, že jsem to byl právě já? Ani nevím, že kiher Moert nezemřel přirozenou smrtí!“

„Možná tě někdo zahlédl,“ pravil klidně kněz. „Ale ten bude mlčet. Naši věštcí se domnívají, že se staneš v Alaranu starostou. Máš naši podporu, to ti mohu slíbit předem.“

Nials se nezmohl na jediné slovo. Kněz pomalu procházel podél polic a prohlížel si zámky. „Pošlu sem správce. Tvoje zboží rozhodně není předražené.“

Nials se konečně vzpamatoval. „Koupíš si tedy ten nůž, kihere?“

Kněz se obrátil k němu a náhle se přátelsky usmál. „To je vlastně velmi dobrý nápad! Ano, koupím ho. Bude mi připomínat, že lidé nejsou ovce. Aspoň ne vždy a ne všichni.“

3. Tajná porada

Zyryté nepřišel tak, jak čekala, tajemně a za tmy. Vstoupil otevřenou branou spolu s jinými poutníky, v krátkém otrhaném kabátě a s vlasy tak rozčuchanými, že mu zakrývaly tvář. Kromě toho měl krátký jezatý plnovous. Dokonalá maska, řeklo by se, ale i tak si ho některé dcery všimly a začaly si špitat. Mjadalí se podrážděně ohlédla. Neměla ráda, když ji vyrušovali od obřadu umístění pokladničky na malé dary a velké mísy s chlebem pro hladové. Postřehla, kam se dívky dívají, a poznala ho. Opravdu nezvyklý příchod, tedy na čaroděje.

Poutníci mířili většinou ke kapli bohyně úrody, byly právě její dny, a zevnitř se ozýval něžný, chvějivý, mnohohlasý zpěv. Mjadalí vykročila ke kapli bohyně deště. Nečekala dlouho. Zavrzala boční dvířka, ozvaly se tiché kroky.

„Tady jsem,“ zavolala tiše.

„Já vím.“ Uklonil se před ní. „Nemohu tady čarovat, ale smysly mi ještě slouží.“

Skoro se polekala, jak za ten poslední rok sešel. Nebo to už bude víc než rok? Položil tehdy na Erralovu rakev křehké lesní zvonečky, takže to muselo být pozdě na jaře, a teď vrcholí léto... Tehdy určitě neměl ve vlasech ty šedé nitky, a už vůbec nevypadal tak vyhuble, s propadlými tvářemi a kruhy pod očima přesný obraz ubohého tuláka, trpícího nějakou skrytou chorobou.

„Vím také, jak vypadám,“ řekl se strohým úsměvem. „Poslední dobou jsem toho moc nenaspal a není to tak dávno, co jsem prchal z Vlčího lesa.“

„Přes Alaran a alchymistův dům, o tom jsem něco zaslechla.“

„Ano. Nials je přítel, jakých se najde málo. Pěstuj si ho, Mjadalí.“

„Ovšem, nejsem slepá. Cos našel v té knize?“ Najednou ji napadlo, že musí mít hlad, a vytáhla z kapsy krajíc chleba v ubrousku, svou snídani, ke které se ještě nedostala. „Pojďme ke mně.“ Ale Zyruté mávl rukou.

„To počká. Tvůj domeček má tenké stěny, tady je to lepší... Jak možná tušíš, pán mrtvých se už hodně dlouho snaží získat mě do svých služeb. Po dobrém, či po zlém... Je velmi vynalézavý v tom, jak mě najít a zajmout, já se zase cvičím v útěcích. Do Měděné za mnou nemůže, tam mě nevidí, ale jakmile zkusím nějaké kouzlo tady, v Alaranu, dokonce i ve Welu, ví o tom a už za mnou posílá své lidi.“

„Ty zrůdy?“

„Ne, najaté lidi. Myslím, že mu to kdysi poradil Caldфир.“

„Co je na Měděné tak zvláštního?“ zeptala se.

„Sám nevím. Snad ty staré doly. Zahynulo tam hodně dobrých, poctivých lidí, je možné, že to místo tím získalo určitou světlou moc.“

„Hm,“ řekla zamyšleně. „A ty na něj nestačíš?“

„To je trochu složité. Kdysi mě porazil v souboji. Bylo to divné, nikdy bych do něj neřekl, že se zmůže na takové věci... Ale nepřišel jsem na žádnou zradu. No, výsledky magických soubojů mají trvalou platnost.“

„Ale teď bys ho určitě porazil!“

„To se nedělá,“ řekl ostře. „Ne, to prostě nejde. Nejhorší je, že on se pořád zlepšuje. Za poslední rok se jeho dosah nejméně zdvojnásobil. Už nemám kam utéct.“

„No a co ta Iuherebbova kniha?“

„Popisuje časový kruh Vlčího lesa, ale nevyjadřuje se k jeho původu. Asi ho ani Iuherebb neodhalil.“

„Počkej, chceš říct, že se tam čas pořád vrací? Jako v kruhu?“

„Tak nějak. A ti, kdo na konci byli mrtví, jsou na začátku zase živí.“

„Nesmrtelnost,“ vydechla. „To je proti bohům.“

„Nesmrtelnost? Nemyslím. To by znamenalo, že ti tvorové žijí pořád dál, a ne pořád dokola. Morqur se je snaží udržet ve svém panství za každou cenu, straší je a děsí, chce, aby se třásli před tím hrozným světem venku, ale poslední dobou se něco změnilo a oni se přestávají bát smrti.“

„Dál,“ vyzvala ho Mjadalí.

Jak ví, že je ještě nějaké dál? Přejel si po rozježených vousech, jako by se pokoušel je uhladit. Tyhle masky ho už

unavovaly. K čemu vůbec byly, proč je pořád používat? Vždyť ani Iuherebbovo zaklínadlo nemá dost silný účinek, tak proč se skrývat před obyčejnými lidmi?

„Já vím, že mi ještě máš co říct,“ pravila Mjadalí klidně.

„Nedokážu ten kruh Vlčího lesa rozetnout. Ani Iuherebb to nesvedl, ale ten se aspoň před Morqurem uměl chránit a zůstat mimo, i když se procházel po jeho panství.“

Mjadalí na něj upřela zrak. „Oni utíkají, víš. Skřeti, ty ohavné zrůdy, vlci i vlčí služebníci. Morqur ztrácí poddané.“

„Došlo to už tak daleko?“ zeptal se tiše, jakoby pro sebe.

„To je zlé. Je jich tam tolik, že zaplaví celý Geshero. Je třeba dát jim čas. Zemřou, když je někdo zabije. Na to stačí obyčejný šíp nebo meč, sekera, cokoli. Ale jestli utečou všichni najednou...“ Schoulil se na stoličce, jako by ho obešel mráz.

„Tak zabij Morqura,“ navrhla Mjadalí věčně.

„Ano, to by bylo řešení. Jenže...“ Zyrýté se zarazil.

„Pojď se najíst,“ řekla. „Než mi tady omdlíš hlady. Zavolám Kiontii, poví ti, co zažila její neteř. Ta ubohá dívka se bojí opustit klášter, jen si to představ, a to prý vždycky bývala tak trochu do větru...“

* * *

Kniha ležela na polici a Mjadalí po ní jakoby bezděčně sáhla, zatímco Zyrýté pomalu pojídal polévku a snažil se nehltnat. Připadalo mu, že už je celá léta neustále hladový, ale nechtěl, aby to na něm Mjadalí viděla. Našla tu stránku se zaklínáním. Nepřekvapilo ho to, ona sama přece u sebe nosila Iuherebbův svitek a znala řeč, v níž byl sepsán. Polkl sousto a zamumlal: „Jemu to posloužilo dobře, ale pro mě je to asi slabé. Nebo jsou ty formule příliš osobní.“

Mjadalí obrátila list. Zbledl. Přelétla stránku očima, ale

nezastavila se na té větě. Nevšimla si. Zyryté si oddechl. Ne, nechci ho zase budit. Chci mu dopřát klid. Musím to zkusit sám, ještě jednou, naposled...

Dojedl polévku a Kiontia mu podala misku s ovocnou kaší. Zatímco jedl, teď už pomalu a bez přemáhání, vyprávěla mu příběh své neteře. Potom Mjadalí přečetla dopisy od místních venkovanů a pověděla mu o poutníkovi, jehož tak vydělili vlci. Kiontia potvrdila, že je slyšela v noci výt. Ani tolik důkazů nepotřeboval. Bylo mu jasné, co se děje, ale nevěděl, proč tomu tak je, ani co by s tím mohl udělat.

Vstal. „Pokusím se něco zjistit, Matko Mjadalí. Vrátím se brzy. Potom se společně zamyslíme.“ Natáhl se po knize.

„Nech ji tu, je hrozně těžká,“ řekla Mjadalí.

„Nehodí se, aby zůstávala v klášteře,“ namítl. „Neboj se, ukryju ji na bezpečném místě.“

Když odešel, ještě dlouho seděla s rukama sepjatýma v klíně, až ji přišli upozornit, že začíná polední zpívání bohyni úrody, po němž vždy následoval průvod po všech ostatních kaplích a kolem kláštera. Poutníků přišlo mnoho, ale Zyryté už mezi nimi nebyl.

Jak hloupý, jak statečný čin, myslela si. On netuší, jak rychle dokážu číst, když vím, co hledat. Ovšemže tam starý Iuherebb vepsal vzkaz, a ten je určen právě mně. Živý člověk Morqura neporazí... Je zřejmé, co tím mistr myslel. Ubohý Zyryté, měla jsem mu to říci hned.

* * *

Čekala do půlnoci jako vždycky, i když si nebyla jista, jestli na hodině tolik záleží. Hlavou jí vířily vzpomínky, hloupé nápady, které vši silou ihned zavrhovala, a útržky smutných písní. Morqurovi se nemůže postavit nikdo živý. Musím

tedy vzbudit toho, koho se Zyryté tak zoufale pokoušel uchránit. Já ho neuchráním, ale použiju.

Znechucena sama sebou i svým údělem se plížila do sklepení. Odemkla mříž a odříkala vše, co bylo třeba. Uměla verše povolání nazpaměť, ale rukou se při tom dotýkala svitku. Pak uvolnila víko rakve a sedla si na tvrdou, nepohodlnou židli vedle stolku se svícem.

Připadalo jí, že tak sedí celou věčnost, než se víko konečně pohnulo a spadlo na zem. Vydalo přitom žalostný, dutý zvuk. Sklonila se nad rakví. Erral na ni pozorně upíral tmavé oči plné stínů. Potom jí podal obě ruce.

„Jak dlouho...“ začal. Všechna hrůza půlnoci a této temné místnosti z ní spadla. Byl zase naživu!

„Pět let,“ řekla rychle.

„Zdalo se mi, že Iuherebb umírá... Viděl jsem jeho oči!“

„Je mrtev.“

„Kdo mě tedy zavolal?“

„Předal mi své tajemství,“ řekla. „Víš, jak strašně těžké bylo nebudit tě každou noc? Měla bych pro tebe tolik úkolů! Utěšit mě v mé samotě přeplněné lidmi... například.“ Začervenala se, ale doufala, že to ve slabém světle svíčky není vidět.

Usmál se. „Zase tu voní růže. Nepochybuji, že se stalo něco moc vážného, když ses odhodlala vzbudit mě.“ Pomalu se posadil, přehodil nohy přes okraj rakve a nejistě se postavil. Začínám si zvykat, pomyslel si.

Prudce ho objala. „Byls tak studený! A těch nových jizev!“

Jemně ji odstrčil. Tvářil se zděšeně. „Ty... tys je viděla?“

„Někdo tě musel převléknout a umýt,“ řekla, snažíc se o věčný tón.

Na bledých tvářích mu naskočily rudé skvrny. „To je...“